

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklesiastikē Istoría

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

XXII. Quinam eo tempore Episcopi inclaruerint.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ΄.

Ὅπως ἐπὶ Ρώμῃ μάρτυρσεν Ἀπολλώνιος.

ΚΑτὰ τὸν αὐτὸν τῆς Κομῶδου βασιλείας χρόνον, μεταβέβηκε μὲν ἐπὶ το πρῶτον τὰ καθ' ἡμᾶς, εἰρήνης σὺν θεῷ χάριτι τὰς καθ' ὅλης τῆ οικουμένης διαλαβέσσης ἐκκλησίας ὅτε καὶ ὁ σωτηριῶν λόγος ἐκ παντός χροῖς ἀνθρώπων, πᾶσαν ὑπέβη ψυχὴν ἐπὶ τὴν εὐσεβῆ τῆ τῶν ὅλων Θεῶ ἰρησικίαν ὥστε ἡδὴ καὶ τῶ ἐπὶ Ρώμης δὲ μάλα πλέτω καὶ Β χρεὶ διαφανῶν πλείους ἐπὶ τὴν σφῶν ὁμοσε χωρεῖν πανοικί τε καὶ παρὰ τὴν Ἰουδαίαν. ἐκ τῆν ἰσραὴλ τῶτο τῶ μισοκαλῶ δαίμονι βασκάνω ὅτι τὴν φύσιν οἷσόν ἀπεδνεῖ γεν αὐθις, ποικίλας τὰς καθ' ἡμῶν μηχανὰς ἐπιεχνώμωθ. ἐπὶ γέν τῆς Ρωμαίων πόλεως Ἀπολλώνιον ἀνδρὰ τῶ τότε πεισῶν ἐπὶ παιδείᾳ καὶ φιλοσοφίᾳ βέροσημῶν, εἰς δικαστήριον ἀγει. εἰα γέ ἵνα τῶ εἰς ταῦτα ἐπιτηδείων αὐτῆ διακόνων, ἐπὶ κατηγορία τάνδρὸς εἰείρας. ἀλλ' ὁ μὲν δέιλαιος πῶδα καιρὸν τὴν δίκην εἰσελθῶν, ὅτι μὴ τῆν ἔξον ἢ καὶ βασιλικὸν ὄρον τῆς τῶν τοιῶνδε μινυτὰς ἀντίκα κατὰ γνῶμα τὰ σκέλη, Περηννίε δικασῆ τοιαύτην καὶ ἀντεψήφον ἀπενέκωντο. ὁ δ' εἰς θεοφιλέσασθ. μάρτυς, πολλὰ λιπαρῶς ἰκετεύσασθ. τῆ δικασῆ, καὶ λόγον αὐτὸν ἐπὶ τῆς συγκλήτε βελῆς αἰτήσασθ., λογιώατην ὑπὲρ ἧς ἐμαρτύρει πίσειως ἐπὶ πάντων πῶδα γῶν ἀπολογίαν, κεφαλικὴν κολάσει ὡς ἀπὸ δόματ. συγκλήτε τελειῶται μὴ δ' ἄλλως ἀφείδῶ τῆς ἀπαξ εἰς δικαστήριον παριόντας καὶ μηδαμῶς τῆς πρὸς θεῶσεως μελαβαλλομένης, δεχ. χαις παρ' αὐτοῖς νόμοις κεκρατηκός. τῆτε μὲν ὄνω τὰς ἐπὶ τῆ δικασῆ φωνὰς καὶ τὰς ἀποκρίσεις ἅς πρὸς πεδῶν πεποιήται ἔ Περηννίε πᾶσαν τε τῶν πρὸς τῶν συγκλήτων ἀπολογίαν ὅτω διαγνῶμα φίλον, ἐκ τῆς τῶν δεχ. χαιῶν μαρτυρίων συναχθείσης ἡμῶν ἀναγραφῆς εἰσεῖαι.

CAPIUT XXI.

Quomodo Apollonius Roma martyrium passus est.

Edem tempore Commodus Imperium Romanum obtinente, res quidem nostrae in tranquilliore statu versabantur, pace per Dei gratiam cunctas orbis terrarum Ecclesias complexa. Atque interim salutaris Dei sermo ex omni genere hominum quamplurimos ad religiosum summi Numinis cultum pertrahebat: adeo ut multi ex iis qui in urbe Roma genere atque opibus eminebant, simul cum universa domo ac familia salutem consecuturi accurrerent. Verum infestissimus bonis omnibus demon & suo opte ingenio invidus, istud ferre non potuit. Rursus igitur varias adversus nos machinas commentus armatur. Denique Romae Apollonium quemdam e numero fidelium, qui in humanioribus literis & in Philofophia eximius habebatur, in iudicium adduxit, suscitato ei accusatore homine quodam perditissimo, qui ad huiusmodi flagitia idoneus in primis minister demonis videbatur. Sed miser intempestive suscepta accusatione, cum ex Imperatoris edicto capitalis poena in eos qui talia detulissent esset constituta, confestim fractis eruribus occiditur, Perenne eiusmodi adversus ipsum sententiam pronuntiante. Martyr vero Deo acceptissimus, cum iudex multis cum precibus obsecrasset, petissetque ab illo uti coram Senatu rationem fidei suae redderet, elegantissima oratione pro defensione fidei suae coram omnibus pronuntiata, capitali supplicio a Senatu damnatus est. Quippe veteri apud eos lege sancitum erat, ut Christiani qui semel in jus vocati fuerant, nisi a proposito suo discederent, nequaquam dimitterentur. Porro cuncta ab illo in iudicio dicta, & quaecunque Perenni interroganti respondit, & orationem illam quam pro fidei nostrae defensione in Senatu habuit, quisquis nosse voluerit, ex antiquorum martyrum passionibus a nobis collectis poterit percipere.

Huc refer. Niceph. c. 26, l. 4.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ΄.

Τίσι καὶ τῶτοις ἐπίσκοποι ἰκνωεῖσθ.

Δεκάτω ἑμην τῆς Κομῶδου βασιλείας ἔτει, δέκα πρὸς τρισὶν ἔτεσιν ἐπισκοπὴν λατρετήκῳτα ἐλευθεροῖ, διαδέχεται Βίκτωρ.

CAPIUT XXII.

Quinam eo tempore Episcopi inclaruerunt.

Interea Commodus decimum annum Imperii agente, cum Eleutherus tredecim annis episcopatum administrasset, Aa iij

Huc refer. Niceph. c. 19, l. 4.

Victor in ejus locum successit. Eodem- que anno cum Julianus decimum an- num expleset, ecclesiarum Alexan- driæ administrationem suscepit Deme- trius. Per idem tempus Serapio de quo paulò ante diximus, Antiochenfis ecclesiæ episcopus successione ordine octavus ab Apostolis, etiam tùm flore- bat. Cæsareæ verò in Palæstina præ- rat Theophilus. Narcissus item cujus supra meminimus, Hierosolymitanæ ecclesiæ Sacerdotio fungebatur. Tunc etiam Corinthi in Achaïa Bacchylus, & Ephesi in Asia Polycrates episcopi fue- re. Sed & alii præter hos innumerabi- les iisdem, ut credibile est, tempo- ribus enituerunt. Verùm nos, ut par erat, eorum duntaxat nomina recen- suimus, qui rectæ fidei doctrinam Scriptis suis proditam nobis relique- runt.

CAPUT XXIII.

De questione quæ tunc temporis agitata est super Pascha.

Huc refer Niceph. c. 36. 1. 4.

Idem temporibus gravi controversia exorta, eo quòd omnes per Asiam ecclesiæ vetusta quadam traditione ni- xa, quartâ decima lunâ salutaris Paschæ festum diem celebrandum esse cense- bant, quo die præscriptum erat Judæis ut agnum immolarent: eaque omnino luna in quemcumque demùm diem se- ptimanæ incidisset, finem jejuniis im- ponendum esse statuebant: cum tamen reliquæ totius orbis ecclesiæ alio more uterentur, qui ex Apostolorum tra- ditione profectus etiam nunc servatur, ut scilicet non alio quàm Resurrectio- nis Dominicæ die jejunia solvi liceat: Synodi ob id, cætusque episcoporum convenere. Atque omnes uno con- sensu ecclesiasticam regulam univer- sis fidelibus per epistolas tradiderunt: ne videlicet ullo alio quam Domini- co die mysterium Resurrectionis Do- mini unquam celebretur: utque eo duntaxat die Paschalia jejuniorum terminum observemus. Exstat etiam- num epistola Sacerdotum, qui tunc in Palæstina congregati sunt: quibus præ- fidebant Theophilus Cæsareæ Palæsti- næ, & Narcissus Hierosolymorum episcopus. Alia item exstat epistola Synodi Romanæ, cui Victoris episcopi

Φη, ὡν πρὸ τῆς τακτοθεοφίλος τῆς ἐν Καισαρείᾳ παργικίας Ἐπίσκοπος, καὶ Νάρκισσος τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις ἕξ τῶν ἐπιρώμης ὁμοίως ἄλλη πρὸς αὐτὸν Ζηήμαλος, Ἐπίσκοπος

ἐν ὧν καὶ Ἰουλιανὸς δέκατον ἐτὶ ἀναπλήσας τῶν καὶ Ἀλεξάνδρειαν παροικίων τὴν λειτουργίαν εἰχειρίζεται Δημήτριος καὶ ἕξ καὶ τὴν Ἀντιοχείων ἐκκλησίας ὄγδοον ἀπὸ τῶν Ἀποστόλων ὁ πρόεδρος ἦδη δεδηλωμένον ἐστὶν τε Σαραπίων Ἐπίσκοπος ἐγνωρίζεται Καίσαρειάς ἢ τῆς ἐπι Παλαιστίνης καθηγεῖτο Θεοφίλος καὶ Νάρκισσος ὁμοίως, ἕκαστος πρὸς τὸ μνήμῳ λόγος ἐποίησατο, τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις ἐκκλησίας ἐπι τότε τὴν λειτουργίαν ἐκ Κορίνθου ἢ τῆς κατὰ Ἑλλάδα καὶ τῆς αὐτῆς ἑσθῆς Ἐπίσκοπος ἦν Βακχυλλος καὶ τῆς ἐν Ἑφέσῳ παργικίας Πολυκράτης καὶ ἄλλοι δὲ, ὡς εἰκότως, ἀπὸ τῆς αὐτῆς μερίδος τῆς δὲ διέψεσθαι ὡν γεμὴν ἐγχεσθαι ἢ τῆς πίστεως εἰς ἡμᾶς κατήλθεν ὀρθοδοξία, τῆς εἰκότως οἰομαί καλεῖξάμεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ΄.

Περὶ τῆς τότε κινήσει κατὰ τὸν Πάραζοτῆμα

Ζητήσεως δὴ ταύτης τῆς δὲ ἐσμικραίας ἀνακινήσει, ὅτι δὴ τῆς Ἀσίας ἀπασ- αὶ παργικίας ὡς ἐκ παλαιᾶς δεχόμε- ρας, Ἐκλήνης τὴν τεσσαρεσκαιδεκάτην αἰὶν δὲν ἀπὸ τῆς τῆς Ἐσθῆτος Πάραζοτῆμα ἐστὶν παλαιὰ φυλάττειν, ἐν ἧ ἦεν τὸ παλαιὸν Ἰουδαίοις προηγορούμενον ὡς δὲ ἐκ παλαιᾶς καὶ ταύτῳ, ὅτι αἱ αἱ ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος ἀεὶ τυγχάνοι, τὰς τῶν ἀσίων ἐπιλύσει ποιεῖται. Ἐκ τῆς οὐτῆς τῆς ἐπιτελεῖν τὴν πρόπονταῖς ἀνά τὴν λοιπὴν ἀπασαν οἰκουμένην ἐκκλησίαις, ἕξ Ἀποστολικῆς παλαιᾶς δεχόμε- τὸ καὶ εἰς δευτέρω κρατήσαν ἐστὶν φυλάττει- σαι, ὡς μὴ εἰς ἕτερον προσήκειν παλαιὰ τὴν ἀναστάσεως τῆς Ἐσθῆτος ἡμῶν ἡμέρας τῆς νηστείας ἐπιλύσει. Συνοδοὶ δὲ καὶ συν- κλητήσις Ἐπισκόπων ἐπὶ ταύτῳ ἐγνοῦντα πάντες τὴν μὴ γνώμην δι' ἐπιστολῶν ἐκκλησια- στικὸν δόγμα τοῖς πανταχόσε διευπε- τε, ὡς αἱ μὴ εἰς ἄλλη ποτὲ τῆς κυριακῆς ἡμέρας τῆς ἐν νεκρῶν ἀναστάσεως ἐπιτελεῖ- το τῆς Κυρίας μυστήριον. καὶ ὅπως ἐν ταύτῃ με- τη τῶν καὶ τὸ Πάραζοτῆμα ἡμῶν φυλλάττειν τὰς ἐπιλύσεις. Φέρεται εἰς ἐστὶν νῦν τῶν καὶ Παλαιστίνης τινικᾶδ ἐσχερησθημένων γε-